

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΪ*

Ο ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

'Εκείνη την εποχή είχα καταταχτή στο στρατό ως έθελοντής και βρισκόμουν στη Ρουέν, δυό ώρες περίπου μακριά από την Έπαυλη του θεού μου, που κατοικούσε κοντά στο δάσος του Μπουγιάρ και και μ' είχε προσκαλέσει στο κυνήγι που επρόκειτο νά κάνει την άλλη μέρα μαζί με μερικούς φίλους του. Ξημέρωνε Κυριακή κι' ήμουν πολύ στενοχωρημένος γιατί θά μ' έστελγαν, έμένα κι' άλλους έντεκα, εκείνο το βράδυ φρουρά στις πολιτικές φυλακές κι' έτσι θάχανα την αδριανή διασκέδαση. Η θλίψη μου μεγάλωσε πειν πολύ όταν βρέθηκα μαζί με τους συντρόφους μου ανάμεσα σε μία γυμνή πεδιάδα κι' ανέιζοντα τους ψηλούς τοίχους της φυλακής. Βαδίζαμε δλοι σκυφτοί κι' αμίλητοι πίσω από τον επί κεφαλής λοχία κι' όταν έφτάσαμε μπροστά στη μεγάλη πιδερόπορτα σταθήκαμε περιμένοντας νά μās άνοιξουν στο χτύπημα του άρχηγού. Σε λίγο περάσαμε ό ένας πίσω άπ' τον άλλον σε μία σκοτεινή αύλη, μες άπο τη μισάνοιχτη πόρτα με τους μεγάλους: στραφάλους πούτριες πένθιμα και ξανάλασε πίσω μας βαριά. Προχωρήσαμε και μή-ηκιαν μες στο φυλάκιο, όπου ύπήρχαν δυο τραπέζια, ένα κρεβάτι, λίγες σκονισμένες κουβέρτες και κάμποσα καθίσματα, με διάφορες έπιγραφές χαραγμένες με σουγιά πάνω στα βρώμικα ξύλα τους.

'Εγώ έβγα να πίσω άμέσως πρότος ύπνρησία κι' άκολουθώντας τον δεκανέα πέρασα άπο μία μικρή πόρτα σιδερένια, άνιβηκα μια έξολινη σάλα κι' άφήνοντας πίσω μου μία στενή διόδο, βρέθηκα πάνω στο φυλάκιο τη: γωνίας που άπειχε έξέ μέτρα άπο το έδαφος. Άπο κει μπορούσα νά βλέπω καλά την κεντρική αύλη καθώς και το διάδρομο των φυλάκων, άπ' τον όποιο περνούσαν όσες φορές επρόκειτο νά κάμουν επίθεώρηση. Σε λίγο, ένθ βηματίζα άνόρεχτα δεξιά κι' άριστερά, άκουσα μία καμπάνα νά σημαίνει έντεκα και την ίδια στιγμή είδα τους φυλακισμένους που ξεχυθήκαν σαν κοπάδι μες στην αύλη, κάτω άπο την σκοπιά μου. Δίχως νά δώσουν καμμία προσοχή σέ μένα, γιατί ήταν πάντα συνηθισμένο νά βλέπουν στη θέση μου κιαουν σκοπό, άρχισαν νά πηδούν, νά φωνάζουν και νά τρέχουν κυνηγώντας ό ένας τον άλλον. Μονάχα ένας τους με κτύταζε τόσο επίμονα πού αναγκάστηκα νά τον προσέξω γιατί μου είχε κινήσει πείδι ή περιέργεια. Όταν είδε το βλέμμα μου νά στρέφεται προς το μέρος του πλησίασε τη σκοπιά μου, άκούμπησε στον τοίχο και με τη ράχη γυρισμένη προς το φυλάκα, προσέχοντας μη γίνει άντιληπτός άπ' αυτόν, μουήνεψε φιλικά χαιρετώντας με και χαμογέλασε ευχαραιστημένος.

Βλέποντας το χαμό πρόσωπό του και την άγωνία που ζωγραφίζονταν στα μάτια του προσπαθούσα νά θυμηθώ ποτέ και πού είχα γνωρίσει αυτόν τον άνθρωπο. 'Α, ναι, το βοήκα... Ήταν ό Κριμπλό, ό παλιός σύντροφος των παιδικών χρόνων μου, ό γυιός ενός γέρον κηπουρού του θεού μου. Άπο την έκφραση του προσώπου μου κατάλαβε πως τον έγνώρισα κι' έξακολουθούσε άπ' μου χαμογέλα όπως πρώτα. Όταν είμαστε δώδεκα ως δεκαπέντε χρόνων κι' είχαμε διακοπές πόνες έκδομής δέν είχαμε κίμει, μαζί, πόνους φράχτες δέν είχαμε πηθήσει, πόνους κήπους δέν είχαμε καταστρέψει, σε πόσα δέντρα δέν άνεβήκαμε ψάχνοντας για φωλιές με πουλιά, άπο πόσα φειδία δέν κινδυνέψαμε μες στα πυκνά σχίνα και κάτω άπο τους μεγάλους βράχους... 'Ω ! ' αλήμονητα εκείνα χρόνια της ζωής μας !... 'Αξάφνα είδα τά μάτια του φίλου μου νά βουρζώνουν και το πρόσωπό του νά χλωμαίσει. Κάποιο βουβό παράλογο βογγούσε μέσα του και κάποια δειλή παράκληση φαινόταν νά σιγοτρέμει στα χείλη του. Δέ μπορούσα όμως νά του πω ούτε μία λέξη παρηγοριάς ή νά του γνήσω με συμπόνια, γιατί ίσως μ' ύποψιαζόταν ό φυλάκας και τότε θά την είχα άσχημα. 'Ο φώχος κατάδικος κατάλαβε, φαίνεται, τη θέση μου κι' άφου μ' άποχαιρέτησε κρυφά, χάθηκε άνάμεσα στους άλλους φυλακισμένους. Σε λίγο μόλις σήμανε πάλι ή καμπάνα με μιάς άδειασε ή αύλη κι' έγώ με τη σκέψη στον Κριμπλό άρχισα νά βηματίζω δεξιά κι' άριστερά άπο τη σκοπιά μου. 'Ετσι, χωρίς ώρα με τη συλλογή του παληού μου φίλου, όσπου φάνηκε στην άρχη του διαδρόμου ό δεκανέας με τους άντρες της άνταλλαγής. Άφου μ' άντεκατέστησε μ' άλλον μ' έστειλε πίσω στο φυλάκιο. 'Οταν βρέθηκα μόνος μου ό νοός μου πέταξε πάλι στον Κριμπλό. Θυμήθηκα τότε ότι ό θεός μου μόυχε πει γι' αυτόν πως τον έβαλε σε μία τέχνη, αλλά εκείνος τσακίσε κρυφά για το γειτονικό δάσος, άπ' όπου έαναγύριζε πεινασμένος κι' έλεεινός κατά το βράδυ. Στο τέλος ούτε τον ξανάειδε στα μάτια του, γιατί έφυ-

γε και πήρε τον κακό δρόμο. 'Ενώ βηματίζα στο προαύλιο του φυλακίου μου συλλογισμένος, είδα άξαφνα ένα φυλάκα και δ'ό φυλακισμένους που τους είχα άγαράσει για την καθαρότητα. 'Ο ένας τους οδηγούσε ένα καροτσάκι κι' ό άλλος, που έρχόταν πίσω τους και που δέν ήταν άλλος άπο τον Κριμπλό, κρατούσε στα χέρια του μια σκούπα. Βρίσκοντας ευκαιρία τη στιγμή που ό λοχίας μάλουσε με το φυλάκα, ό Κριμπλό μού μουρηούσε σιγανά χωρίς νά φαίνεται καθόλου πως μιλεί.

- Ποιά ώρα θά φυλάς σκοπής ;
- Στις δώδεκα με δυό τίς νύχτα, του άποκρίθηκα χαμηλόφωνα.
- Στο ίδιο μέρος ;
- Ναι.

Και πρόσθεσα, σχεδόν την ίδια στιγμή, τρομαγμένος άπο μία ξαφνική σκέψη :

— 'Εχε το νού σου μήν κάμης καμμία τρέλλα... 'Αλλά δέν κατώρθωσα νά συνεχίσω γιατί ό φυλάκας τον φώναξε κι' άπομακρύνθηκε γρήγορα άπο το μέρος μου, χωρίς νά γίνει άντιληπτή ή μικρή αυτή συνομιλία μας. 'Επειτα άπο λίγη ώρα όμως τρεις συνάδελφοί μου έπεσαν άρρωστοι, γιατί είχα ν πη νερό άπο μία βούβη άκάθαρτη, παρά την άπαγόρευση του διευθυντού των φυλακών. Γι' αυτό ό λοχίας αναγκάστηκε ν' αλλάξει τις ώρες των σκοπών κι' έμένα με ώρισε νά φυλάξω άπο τις δέκα μέχρι τις δώδεκα τη νύχτα, κι' άπο τις τέσσερες ως τις έξη.

Όταν τη νύχτα άνεβηκα την ώρισμένη ώρα άπάνω στη σκοπιά μου ήμουνα πολύ ταραγμένος. Θυμήθηκα τις περιεργες έρωτήσεις του Κριμπλό κι' επειδή ήξερα ποσο τολμηρός ήταν, άνησυχούσα πολύ στη σκέψη ότι θά έπιχειρούσε νά το σκάσει. 'Εξέ άλλου ή διαταγές των άνωτέρων ήταν άντισηρότατες προκειμένου για τη νύχτα. Πριν πάω νά παραλάβω μού είχα δώσει δυο σφαίρες με την έντολή νά πυροβολήσω άμέσως άν έβλεπα κανέναν νά περνά τον τοίχο της αύλης ή ν' άνεβαίνει τη σκεπή ή νά σαφραλώνει στο παράθυρο. Καταλαβαίνα πως θάχανα το θάρρος μου και δέ θά πυροβολούσα άν έβλεπα το φίλο μου κάπου εκεί κοντά. Μ' έξαιρητική άγωνία περίμενα νά περάσουν ή δυό ώρες μου και με άλη-

θινή άνακούφιση ύποδέχτηκα τον άντικαταστάτη μου. Μόλις γύρισα στο φυλάκιο κατά τις δώδεκα έαπλώθηκα σ' ένα κρεβάτι, αλλά δέν μπορούσα νά κλείσω μάτι καθόλου. 'Ηθελα νά πιστέψω πως ή άνοησία του Κριμπλό δέ θάφτανε ποτέ μέχρι του σημείου νά διακινδυνεύσει τη ζωή του κι' άπο την άλλη μεριά έβλεπα πως δέ θά μπορούσα με κανέναν τρόπο νά τον προειδοποιήσω για τον κίνδυνο που διέτρεχε άν προσπαθούσε νά φύγει. Μ' είχε πιάσει ένας έλαφρός ύπνος όταν άξαφνα στη σιγαλιά της νύχτας και κάτω άπο τους τοίχους της φυλακής; άκούστηξε ένας πυροβολισμός συνοδευόμενος άπο μία κραυγή άπελπισίας. Πετάχτηκα άμέσως όρθός κι' άρχισα νά γεμίζω το όπλο μου μαζί με τους άλλους σύμφωνα με τη διαταγή του λοχία. 'Εκείνη τη στιγμή μπήκε ένας φυλάκας χαιρετώντας ένα φανάρι στο χέρι και μιά είλε ησυχία.

— Δέ χρειάζονται όπλα. 'Ας έρθη μονάχα ό λοχίας με δυό άνδρες.

'Ετρεξα άμέσως πίσω άπο το λοχία κι' άκολουθώντας το φυλάκα που μās φώτιζε το δρόμο, σταματήσαμε έπειτα άπο λίγα λεπτά κάτω άπο τη σκοπιά όπου φυλάγα προ όλίγης ώρας. Τότε είδα κάτω άπο το φως του φαναριού το δυστυχισμένο Κριμπλό ξαπλωμένος χάμου κι' ώχρον σά λείψανο. Κάτω άπο τον όμο του στο μέρος που μπήκαν ή σφαίρα φαίνονταν μία κατακόκκινη κηλίδα. Ήταν άκίνητος και με τά μάτια του γυρισμένα ψηλά στη σκοπιά φαίνονταν πως με ζητούσε. Μόλις έσχυρα πάνω του και μ' είδε δακρυσιμένο και δίχως όπλο κατάλαβε πως δέν ήμουν έγώ ό φρονιάς του. Άνοιγόκλεισε τότε με μεγάλη προσπάθεια τά μάτια του, άνοιξε τα χείλη του και κατώρθωσε νά πη αυτά τά λόγια :

— Τι καλά που δέν ήσουν έσύ... Τι καλά που δέν ήσουν έσύ... 'Ενας άφρός αίματος φάνηκε στο στόμα του, ένας σπασμός άγωνίας συγκλόνησε το κορμί του κι' έμεινε άσάλευτο με το βλέμμα καρφωμένο στο δικό μου, έγώ δέ μπορούσα νά κουνηθώ άπο την ταραχή και θλίψη μου. Συλλογίζομουν με φρίκη πως άν ήμουν σκοπός την άρχική ώρα που είχα πει στον Κριμπλό θάμουν άναγκασμένος νά τον σκοτώσω.

*'Ο λοχίας βλέποντάς με άκίνητο μού

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τὸ «Μπουκέτο» ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του κατέστη τὸ μοναδικὸν ἐντύφνημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, κυκλοφοροῦν ὑπὲρ τὰς τριάκοντα χιλιάδας φύλλα καθ' ἑλὴν τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιεδικοῦ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εὐρυτάτην διάδοσιν καὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν, ἀπεφάσισε νὰ ὀρίσῃ τὴν τιμὴν τῆς συνδρομῆς ἀντὶ μιᾶς λίρας Ἀγγλίας εἰς δραχ. 180 ἑτησίως, τιμὴν ἰσοδυναμοῦσαν—ἀν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ταχυδρομικά—πρὸς τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἐσωτερικοῦ.

Κατέπιν τούτου οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Ἕλληνας ἄς ἀπεύρουν νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰς συνδρομάς των εἰς δραχμὰς ἐπωφελοῦμενοι τῆς ἐκπτώσεως τῆς δραχμῆς διὰ τὰ τοῦς ἐγγράφωμεν καὶ οὕτω θὰ ἔχουν μὴ ἴσους ἀποδοτὴν ἀπὸ ἀγγλικὴν λίραν, ἐπὶ ἐν ἔτος τὸ «Μπουκέτο» νὰ τοῦς τέρπῃ καὶ νὰ τοῦς διασκεδάσῃ.

Ἄς ἐπωφεληθῶν αὐτῆς τῆς μοναδικῆς εὐκαιρίας καὶ οἱ Ἕλληνας τοῦ Ἐσωτερικοῦ γιὰ νὰ ἐγγράφωμεν συνδρομητὰς πρὸς «Μπουκέτο» τοῦς ξηνητευμένους συγγενεῖς των, προσφέροντες ἔτσι αὐτοῦς τὴν πιὸ εὐχάριστη, τὴν πιὸ τερπνὴν, τὴν πιὸ ἀφέλιμην πνευματικὴν ἀπόλαυσιν ποῦ μπορεῖ νὰ ἐξῆ ἕνας Ἕλλην ἐδρικόσμενος μακρὰν τῆς πατρίδος του.

τὸ Θεὸ παρακαλοῦσα στὴν πατρίδα νὰ μὲ φέρῃ.

Ὅταν ἦμιον ρασσοφόρος στὴ σχολῇ μέσα κλεισμένοις,

σένα συλλογιόμην κ' ἦμιον δολοτυπημένοις.

Ἦλθε ὅμως καλοκαίρι κλειτὰν ὄλα τὰ σχολεῖα, ἔκλεισε καὶ ἡ σχολὴ μας κ' ὄλα ὄλα τὰ βιβλία.

Στὴν πατρίδα μου γυρίζω οὐρανόθεν πὰ ἀρχίζω, καὶ στὴν γῆν π ἀγαποῦσα τὰ φίλ'α μου χαρίζω,

Τόση ζωὴ εὐτυχισμένοις μὰ οἱ ἴμην τελειώνουν, καὶ σὲ λίγο γιὰ τὰ ξένα οἱ γονεῖς μου θὰ μὲ διώχνουν.

Γ. Κορνελλίου, Ἐνταῦθα. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶπε τὸ πρῶτον ποίημά σας δὲν πρέπει νὰ ἔχετε τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν. Ὡστόσο σὰς λέμε ὅτι πρέπει νὰ κοιτάσῃτε καὶ νὰ δοξασιῆτε ἀκόμη πολὺν γιὰ νὰ γράψετε καλὰ ποιήματα, ἂν ἐπιδοίται—ἔχετε καὶ ταλέντον! Ἡ Βαλσαμίδης, Ἄγγλον. Ὅλοι ὄσοι μᾶς ἀγαποῦν εἶναι καὶ φίλοι μας.

Συνεπῶς καὶ σὺς οὐκαταλέγεσθε μεταδῶν αὐτόν. Τὸ ποιητικὸν σας καλοῦντοσικ, ἀλλὰ ἔχει καὶ δημοσιεύσθη. Ὑποτίθει στὴν ἐκτέλεσίν του. Γεώργιος Ἰβήμου, Κόρινθος. Τὰ σκεδάσας ἔχονε βιβλία γραμμῆ, ἀλλὰ δὲν ἀναπαύονται οὐτε μὲ τοῖς οἰκειωτέωσιν κὰν κανάσας τῆς λογογραφικῆς. Α. Γουαρντινίου, Σέρβων. Ὁ «Στρογγύλ» τοῦ Μοσχάκου ἔχονε μεταφρασθῆ πολὺ καλὰ ἀπὸ δοκίμους ποιητὰς μας.

Ὡστόσο καὶ ἡ δικὴ σας δὲν εἶνε καὶ ἴσοσ κακὴ. Σὲ μερικοὶ σμεία μάλιστα σὰς ἐσφενδύει ἡ ἐννοία τοῦ πρωτοτύπου. Γιὰ τὸ σὰς ἐνηθροῦνομε ὄμως θὰ δημοσιεύσωμε δύο τρεῖς ἀπὸ τῆς «Στρογγύλ» ποιητὰς ἐστέλλετε. Κωνσταντίνος Μαζαράκης, Ἀργουστολίου. Ἐδόσαμε τὸ γράμμα σας στὴν διεκπεραίωσιν τοῦ περιοδικοῦ, ἡ ὅλοια θὰ σὰς ἀπαντήσῃ ταχυδρομικοῦσ. Ε. Κ., Ἐνταῦθα. Ἡ τρεῖς ἐποχῆς τοῦ βίου, τῆς ὁποίας ἔκατανε ποιήματα, ἔχονε ἐννήθη ἀπὸ τοῦς καλλιτέροισ ποιητὰς τοῦ κόσμου καὶ εἶνε φροσιὸ ὄποιος γράφει γι' αὐτὴν νὰ γράφῃ πράγματα εἰπωμένα ἤδη καὶ κοινοτυπῆς! Ὡστε ἀποφραγεῖτε τὰ θέματα αὐτά.

Ἄλλο ἄλλο. Ταύτοσ, Νέον Μαγαζίνον. Ὁ μύθος τοῦ διηγήματοσ σας εἶνε παρμένος ἀπὸ γνωστὴ ἀνατολίτιν παρὰδοσιν. Στείλτε μας τίποιε ἄλλο. Ν. Σ. Οὐτε, τὸ σημερινὸν διηγημὰ σας εἶνε καλὸ. Μὴν ἀπεκλιῖστε ὄμως. Καθεὶς δὲν ἔγραψε στὴν ἀρχὴ καλὰ.

Ἡλ. Ἰουλιῶν, Πάτοσ. Σὰς ἐθαροστούμεν. Τὰ ἔχονε αὐτά. Τὸ ἀπέξεν Θεοσἀλλῆσ διὰ Θεωμ. Θεοδοσίου, Θεοῦ ἰκίρη. Ἀποτυχὸσ δὲν μᾶς χορῆσῆσται αὐτά. Κ. Γ. Οἰκονομοῦ, Πάτοσ. Τὸ πεσογράφμὰ σας χορῆσῆσ διὰ αἰσῆσ καὶ γραμμένον κ' ἀπὸ τῆσ δυὸ ἀνεῖοσ τοῦ χόστου. Λάτρεῖδα τὸ ὄν. Ὡροσίου, Ἐνταῦθα. ἕν δημοσιεύομε ἀιωνῆτεσ παρὰ μόνον τῆσ συνεγαῖοδὸσ μας κ'. Μοιτῆν. Φῶν. Φῶν. Ὄχι καλὸ. Καθόλου καλὸ δεσποτῆσ. Γ. Γαροφθαλίαν, Ἀσίαν. Ἐθαροστούμεν. Τὰ ἔχονε. Α. Κορνελλίου. Ὄχι ἐπιτεῖσ. Γῆσοσ μιαι. Ὑφῶσ καλὸν οἰρωτό. Ὑπῶσῆσ ποιητὴ καὶ τετριμμένον.

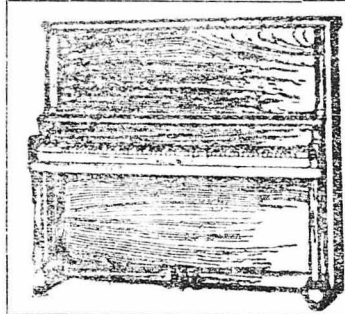
Γ. Ζαροκῶδαν, Κιλῆσ. Στὸ διηγημὰ σας πολὺ οἰρωτό τὸ γράμμην. Γιατὶ αὐτό; Εἶνε σὰν τὰ τὸ κἀντε οσποιῖοσ. Ἡ ἀπλότησ εἶνε προτέρησιν οσποιῖοσ στὴν ἐγνή. Ἐχετε τὸ ἔλ' ὄν... Ἀγορῆσ κὸν, Θεοῦ ἰκίρη. Πειδοῦνομε ἐνεκροῖθ. Τὸ πεσογράφμὰ σας ὄχι ἐπιτεῖσ. Κὼσται Μυλωνάκη. Ἀλεξάνδρου. Στείλτε μας ἕνα κἀν—ποστὰ τὸ πῆλοσ, γιὰ τὸν ὄποιον μᾶς χορῆσῆτε γιὰ νὰ δοῦμε κ' ἐμῆσ πρὸ τίνοσ πῶσεται. Α. Ἀγορῆσ, Βαροῦδαν. Τὸ πεδοῦνομὸν σας ἐγκροῖται. Ν. Μαροκῶδαν. Τὸ διηγημὰ σας «Μετὰ δεκαπέντε χρόνα» δὲν ἐκροῖθ ἔλ' ὄν γιὰτὶ ὄχι μόνον δὲν οἰνωδοῦετο ὄπο τὸ κεκαποῖνομῆσ διὰ αἰσῆσ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ φάκλιδὸσ σὰς ἔχῆτε λῆρωτοσ γραμματῆσομ καὶ ἐκροῖθῆσμε δν. 2 γιὰ τὰ τὸ παρὰδοσ. Θ. Χαροκῶδαν, Πειραιῶ. Ὡτὸ εἶνε ἀπὸ τῆσ ἐκ τοῦ Ρωσοῦδὸ μεταφροῖσῆσ σας θὰ δημοσιεύοῦν. Γὰ τὸ ἄλλο πῶσῆτε ἀπὸ τὸ γράμμην μας. Γ. Μ. Καροῦδαν Ἡ μετῶροσῆσ σας ὄχι καὶ ἴσοσ ἐπιτεῖσ. Φροσιῖτε νὰ χορῆσῆτε στὴ δημοτικὴ. Γιὰ καυλοῖσῆσ ἔσῆσ βιβλίον, ἀποταρῆσται στὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Ἐλενθεροῦδῆκη, Ἐνταῦθα. Ἐδοσίου Ἰωαννῆσ, Ἰωάννῆσ. Τὰ ποιήματα ὄχι ἀποτυχῆ, ἀλλὰ καὶ ὄχι ἀποῖνοσ καλὰ. Φροσιῖτε στὸ ἔξῆσ ν' ἀποφροῖτε τῆσ κοινοτυπῆσ. Στείλτε μας καὶ ἄλλο. Γεώργιος Νεκροῦδαν, Ἐνταῦθα. Ἡ πεσογραφῆσ οσποιῖοσ γνωσῆσῆσ ἰδιωτεῖσοσ καὶ γι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύομε ἂν αὐτὴσ οὔτε καὶ καλὸν οσποιῖοσ ἀκούσ. Ἡλῆσ Στῆσάτιον, Ναιτοῖσῆσ. Τὰ ποιήματα οσροῖσῆσ ἄνερα ἀκόμη καὶ ἡ διατεῖσοσ των ὄποσῆ. Προσροῖτε τὰ πεσοῖσῆσ... Κὼσται Γαροῦδαν, Ἐνταῦθα. Καὶ τὸ σημερινὸν ποιημὰ σας ἄνερο. Κἀντε λοιποῖσ καὶ οἰσ ἀπὸ τοῦ ἕκανε ὄ Οὐλοῦ κα... ἔδοσ ἔμασῆ. Ἡ... Ἰοῦ. Κῆμη. Πολὺ κακὴσ οσῆσ γρῆσ ἔχῆτε ὄταν εἰσῆτε... οσσοφόροσ. Ὡτε αὐτὰ ἔκατανε ἀντὶ νὰ ἀποροῖσῆτε εἰς τὴν ὄροκῆσῆσ; Ἄλλ' ἄσ ἀφροῖσῆτε τὸ ποιημὰ σας νὰ τὰ πῆ καλῆσ :

Ὅταν ἦμιον ρασσοφόρος κ' ἔλεῖται σὲ ξένα μέρη,

φρονῆσε δυνατὰ.
— Ἐ, σὺ αὐτοῦ κάτου ἴ. Τὶ στέζεισιν μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια; Δὲν εἶδες ἄλλ' φροῖα πεδῆμένο; Μπρὸσ, μὴ χάνετε καιροῦ... Πῶσῆσ τον ὄ ἕνας ἀπ' τὰ χέρια κ' ὄ ἄλλοσ ἀπ' τὰ πόδῆσ καὶ σῆσῶσ τε τον γλήγορα ἀπὸ δω...
Μετῶρο. Γ. Κ.

PIANA PULLMAN

Μὴν ἐκλέγετε τὸ πιάνο σας, χωρὶς νὰ ἔχετε ἐξετάσει τὰ πιάνο PULLMAN. Ἡ ἀπόκτησις ἐνὸς πιάνου PULLMAN σὰς ἐξασφαλίζει ἀπὸ ἀπόψεωσ ποιότητοσ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΗΝ, καὶ ἀπὸ ἀπόψεωσ δαπάνησ ΤΗΝ ΕΛΑΧΙΣΤΗΝ. Συγκρίνατε ἀμερολήπτωσ. Μεγάλα εὐκολία πληρωμῆσ. Κατάλογοι δωρεάν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

12—Στοὰ Ἀρσακείου—12